

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΑΥΤΟΙ ΜΟΥ

Που πήγαν εἶλοι, που χ'άθηκαν;
Αὐτός που κ'έωρε ἡθελε νὰ κ'ἀλλ'ἔξει τὸν κόσμο,
τὸ πᾶσι που μικρὸ ἤσυχον δὲν κ'αὐτοῦ,
ὁ ἄλλος μετὰ, τὸν ἔρωτα ὁ ἔφυθος ὁ ἀγχομῆνος,
ὁ ἄζιθ'ατος τὸν βραχίον ὁ κ'αὐτοῦ ὁ ἀρ'ομῆτος,
τὸν δρόμων ὁ φλογοῦ ὁ δ'οιωδ'ος ἀκόμη,
που πήγαν, που χ'άθηκαν;

“Ἐν τῷ ἄνερος τὸν φ'ομῆξε, τὸν τ'ἔριξε.

κι ἑκεῖνος που φοβήθηκε, μένοντας μόνος, τὴν αὐτοῦ,
ὀρίσσε, νὰ τὸν, γυρνᾷ τὴν β'ῶν δρόμους
κ'αὐτοῦ β'ᾶ χ'ἔριξε μὴ δ'αὐτὸν αὐτὸν β'ῶν.

Γιὰ Μ. Κρ/507 —